

opusdei.org

Moja čaša je napola puna

Mark Pickup je invalid (triplegičan) s uznapređovalom multiplom sklerozom. On je također i kolumnist u Western Catholic Reporter iz Edmontona, Alberta. On govori o svom iskustvu pronalaženja odgovora na pitanje što je poruka Opusa Dei

11.12.2007.

Imao sam telefonski razgovor s američkim piscem i bioetičkim filozofom Wesley Smithom. U

jednom času, za vrijeme našeg razgovora, pitao me jesam li ikad razmišljao priključiti se Opusu Dei. U stvari, pomišljao sam o tome, jer sam već nekoliko godina primao njihove novosti putem elektroničke pošte.

Na web stranicam Opus-a Dei kaže se „Opus Dei je Katolička institucija koju je osnovao sv. Josemarija Escriva. Njezina misija je proširiti poruku da su rad i prilike u svakodnevnom životu sredstvo za približavanje Bogu, služeći drugima i poboljšavajući društvo.“ (pogledaj hr.opusdei.org)

Negativan publicitet

To mi je zvučalo prilično dobro i odlučio sam prisustvovati susretu Opusa Dei. Nisam znao što bih trebao očekivati i bio sam pomalo neodlučan radi svog tog negativnog publiciteta koji odnedavno prati organizaciju. Živimo u vrijeme u kojem je Katolička crkva izložena

pojačanim napadima – stimulirana agresivnim nereligioznim medijskim utjecajem – ipak sam odlučio dati Opusu Dei šansu da iskoristi moju sumnju. To je bilo ispravno jer kako sam uskoro otkrio, negativan publicitet je bio neutemeljen.

U crkvi u kojoj se održavao susret Opusa Dei bio je veći broj ljudi koji se molio pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Nije bilo mračnih redovnika (albino ili bilo kakvih drugih) koji se skrivaju u sjeni. To je samo bila netrpeljiva anti-kršćanska fikcija Dana Browna autora romana Da Vincijev kod.

Za vrijeme susreta

Svećenik je imao razmatranje u trajanju od pola sata. Govorio je o razlici između gubljenja vremena i dobro provedenog vremena služeći Bogu, našim obiteljima i zajednicama. Bilo je jako dobro. Kao da je poruka bila upućena meni jer

sam se jako često osjećao krivim radi uludo potrošenog vremena koje samo mogao iskoristiti služeći Bogu ili bližnjima.

Nakon što je svećenik završio razmatranje bila je prilika za sv. Ispovijed.

Bio sam u mogućnosti služiti druge koje su suočeni s posljedicama strašne invalidnosti i kroničnih bolesti.

U pokrajnjoj sobi odmah uz kapelu, član Opusa Dei pronicavo je govorio o molitvi. Ponovno, njegovo razmatranje izravno me se ticalo. Moram usvojiti discipliniran pristup molitvenom životu. Jako često sam nauštrb dragocjenog vremena molitve trošio vrijeme lakomislenim razbibrigama koje nisu doprinosile mom duhovnom životu.

Tada smo se vratili u kapelicu na meditaciju prije blagoslova i

završnog razmišljanja koje će pomoći svim prisutnima u njihovom kršćanskom hodu. Mislim da bih se mogao priključiti Opusu Dei. Zbog multiple skleroze nisam sposoban za rad, ali prilike u svakodnevnom životu – prikovanost za invalidska kolica i shrvanost degenerativnom bolešću – dokazano su plodno tlo za približavanje Bogu. Provevši više od dva desetljeća sa svojom invalidnošću postao sam kvalificiran služiti drugima koji su također teški invalidi ili kronični bolesnici.

Prema svojim skromnim mogućnostima, nadam se, da ću moći služiti društvu. Možda takva moja služba poprimi oblik svjedočanstva o uzvišenosti svakog ljudskog života, čak i nesavršenog kao što je moj.

Vrijednost postojanja

Osobe koje su invalidne i kronično bolesni i one imaju važan doprinos u našoj obitelji, našoj užoj i široj

zajednici. I ja znam da je tako. Naš život nije ništa manje vrijedan življenja kao što je već konstatirano riječima ili djelom. Mi možemo pridonijeti stolu ljudskog zajedništva, čak i samim našim prisustvom.

Mi možemo izazvati društvo da uključi one koje je teško uključiti ili one koji bi ih možda inkomodirali. Pozivamo ljude da povise standard ljubavi i prijateljstva.

Mi možemo kucati na vrata ljudske zajednice i zahtijevati prijem i prihvaćanje kako bismo i mi našli naše zakonito mjesto na svijetu.

Mi smo vrijedni

Iako nemoćni, neizlječivo bolesni i očajni, mi trebamo ljude da nas podignu kao potrebne članove zajednice i vrijedne života. Ne trebamo odbacivanje utilitarnog društva suglasnog da pomogne u samoubojstvu ili eutanaziji onih koji

ne mogu komunicirati kako bi se obranili.

Nasuprot učenju koje bioetika promiče, naše zakonito mjesto na svijetu nije grob ili krematorij. Eutanazija i pomoć u samoubojstvu nije ništa drugo nego odbacivanje prirodnog. Eutanazija i pomoć u samoubojstvu je način kako reći ljudima da njihovi životi nisu vrijedni življenja.

Osoba poput mene se počinje shvaćati kao odgovornost društva. Ja trebam organizaciju poput Opusa Dei koja bi me ohrabrila i vodila kako bih upotrijebio situacije svog svakodnevnog života za približavanje Bogu, za služenje drugima i za unaprjeđivanje društva.

dev.opusdei.org/hr-hr/article/moja-casa-
je-napola-puna/ (13.08.2025.)